

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Георги Райчевъ

При слѣпия.

Вѣрвамъ, че малцина знаятъ какво страшно нѣщо е пожаръ въ борови гори. Преди години менъ се падна случай да видя съ очитѣ си страшната стихия на огъня. Презъ едно лѣто пламнаха Родопскитѣ гори високо въ планината. Пожарътъ бѣше толкова опасенъ, че се притекохме на помощъ и ние, чакъ отъ полето. Горѣха като огромни свѣщи, отъ долу до върховетѣ, цѣли борове. Седемъ дена се борихме съ развилнѣлитѣ пламъци. На осмия день огънятъ бѣше пресѣченъ и ограденъ съ ровове; вечерята лесничеятъ предложи да се разходимъ до съседното каракачанско заселище.

Тръгнахме. Далече предъ насъ блещукаха въ мрака свѣтлини. Тамъ се чуваше глѣчка, и вѣтърътъ донасяше извивки на пѣсенъ — сякашъ, кръшна моминска пѣсенъ. Отначало помислихъ, че само така ми се струва. Откъде момински гласове въ тѣзи горски пуцинаци!

Но лесничеятъ се засмѣ:

— Да, пѣятъ — каза той — нали е недѣля днесъ. Горе има хоро. Тукъ играятъ до късно.